

nostra costa; és a dir, una transfiguració musical de la figura de l'*indiano*, allò que els especialistes de l'obra de Montsalvatge ja fa anys que han qualificat d'*antillanisme*.

Els intèrprets del present enregistrament són el Quartet Tàlia (Enric Riera, Eduard Herrero, Anna Mayné i Taís Costa), el violí d'Ala Voronkovna, la viola de Josephine Flitzpatrick, el piano –ja habitual– de Mac McClure i el violoncel de Manuel Martínez del Fresno, tots ells intèrprets experimentats en l'obra de Montsalvatge i de la qual ofereixen una versió més que autoritzada. L'autoritat de *Cuarteto indiano* (i, per extensió, de la resta d'enregistraments d'aquesta sèrie), però, no prové únicament de la professionalitat dels seus executants, sinó també del fet que el mateix autor l'hagi pogut seguir de prop. Poder disposar d'un enregistrament supervisat pel compositor és d'una banda un luxe, però de l'altra, també un gran risc: el risc de considerar aquesta com una versió definitiva i inalterable i, en conseqüència, no gravar més –o fins no tocar!– l'obra ja enregistrada

de Montsalvatge. Cal atorgar sempre als enregistraments el valor que tenen i no oblidar mai que la música té el seu domini en l'àmbit de la vida i, com la vida, cada interpretació ha de ser diferent i nova i ha de tendir a transmetre tota la riquesa que inclou la partitura i que difícilment cap en un disc.

Cuarteto indiano inclou, encara, la novetat d'una entrevista en multimèdia, sorprenentment només en castellà i anglès. Potser aquest és el preu que cal pagar per haver permès que Montsalvatge treballés tants anys mirant cap a fora de Catalunya.

Oriol Ponsati

Tresors no tan amagats

JUNCÀ, Francesc.
Missa en La Major.
 Orquestra de Cambra Catalana i Coral de Cambra Dyapason.
 Solistes: Olívia Barnés, Montserrat Pi, Jordi Casanovas i Rafael Muntaner.
 Direcció: Joan Pàmies.
 CD Columna Música, 2000.

Encara queda algú que es pensa que, per desconeguda, la nostra història del fet musical és plena de tresors amagats, que un altre Bach s'està esperant dins un fosc armari d'un fosc arxiu per ser redescobert. Si bé és cert que la recerca musicològica en el nostre país té encara força camp per córrer, no es pot pas ignorar tot el camí fet

fins ara. Dins l'àmbit gironí, per exemple, la llavor historiogràfica sembrada pel mestre Francesc Civil ja fa temps que ha granat. Tesis, inventaris i publicacions diverses s'han dedicat als mestres de capella de la catedral de Girona durant els segles XVII i XVIII, com Francesc Soler, Josep Gaz, Emmanuel Gònima o, en el cas que ens ocupa, Francesc Juncà (1742-1833), actiu a Girona entre el 1774 i 1780. Una altra qüestió seria si tots aquests estudis rigorosos han tingut la divulgació que es mereixen. El dèficit, tant en edicions discogràfiques i de partitures com en publicacions de síntesi que donin a conèixer els músics catalans del segle XIX enllà, ha fet circular popularment el mite d'un passat musical incert, obscur i qui sap si gloriós.

Tot just ara i a poc a poc s'estan resituant les coses i s'estan difonent unes obres caigudes en un oblit certament injust. La col·lecció Columna Música hi està contribuint positivament, com amb la publicació d'aquesta *Missa en La Major* de Juncà, després que es reestrenés al cap de dos-

cents anys, el 1999, a la catedral de Girona –el mateix espai per a la qual fou creada–, de la mà i batuta de Joan Pàmies, responsable també de la transcripció. Com sovint sol succeir quan s'uneixen el músic i el musicòleg, Pàmies ofereix un Juncà acurat i correctíssim, en el qual batega plenament el nou llenguatge del classicisme europeu, tant en l'orquestració com en el fraseig o les fórmules cadencioses. La missa avança elegant des del valent *kyrieleison* inicial fins a l'*agnus-dei* que la tanca, brillant i festiva als passatges solistes del glòria, plena de recolliment a l'«Et incarnatus» del credo.

I una mancança: com a coneixedor a fons i de primera mà del compositor que és, s'hauria agraït per part de Pàmies una presentació més generosa de tota la seva producció i les seves circumstàncies, tal com acostumen a fer altres obres d'aquesta mateixa col·lecció, i més tenint en compte que es tracta d'edicions que obren camí en el seu àmbit. La trajectòria de Juncà, mestre de capella a Girona i després a Toledo, i amb una obra nombrosa esparsa per la península i Llatinoamèrica, s'hi prestaria bé prou. Tot i que no li serà difícil, a aquesta música, fer-se un lloc per si sola, un bon llibret de presentació hi ajudaria encara més.

Josep Pujol i Coll